

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In Numam annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

dem est: ut in voce πυπκων videatur esse mendium.

47. e. *Ut vult Aristoteles* Polit. 7. c. 17. Cr. 48. c. *Ut ait Plato* lib. 5. De repub. Geometrica autem necessitas, est vis illa demonstrationum quae in Mathematicis ita exprimit veris necessitatibusque propositionibus construuntur, ut recte non persuadere, sed cogere apud Ciceronem dicantur.

49. f. *Ut auctor est Plato* Tibi vero, Alcibiade Pericles feruorum deterrimum Zopyrum Thiacem paedagogum praefecit. Socrates apud Platonem in Alcibiade priore. Nutricis nomen hic deprauate Αμύλια, recte initio Alcibiadis Αμύλια legitur.

50. c. *Per brumam lycophonas, quos vocant, subsisterbant* λυκοφονας. Apud Helychium & Varinum λυκοφονων accusandi casu legitur. atque ille, lingua Messeniorum ita appellari πιν εχνοπιδε. Echinopus autem ab hoc exponitur genus spinæ, seu cardui. In Institut. Lacon. pro hoc λυκοφονας scriptum λυκοφονας.

Ibid. d. *Melliteras* μελιτεραι enim duplici legi, καθ' οτι μαλω. tamen Suidas quoque vno λ videatur scribere: ut Dorice fortassis extritum alterum λ suspicari possimus. Plutarchus in libello *An seni gerenda resp.* scribit, apud Ephesios moris fuisse ut sacerdos Diana primo anno μελιτην, secundo εφρη, tertio παεινην diceretur. quod institutum ab hoc non valde abluat, ut & Vestalium.

51. a. *In ara Diana Orthia* Lapis vertit, ad aram Augusti. Est enim sequitur mendium G. aci libri qui εφρησιας habet: quum sit legendum hand dubie εφρησιας. De Diana enim Orthia loquitur ara, ad quam flagris concidi pueri os instituto Lycuigi consueuisse, hocuples testis est in Laconicis Pausanias: simulque causam eius instituti aliam quam vel Cic. libro 2. Tusc. quaest. vel Lucianus ad finem Anacharididis, vel ipse Plutarchus indicet, refert: quam breuitate studens, ex eo te, si lubeat, petere iubeo. alia etiam in Aristidis vita noster refert. Supra quoque mentio facta est huius Orthia Diana, in Theseo: necnon in Institut. Lacon.

52. b. *In quibus manus non tollatur* Xyland. vertit, *In quibus victoria non potest prodari* & super hoc annotat, χειρ' εκ αμανηται, id est manus non tolluntur. Obscurum est hoc. Causa in Laconicis apoph. h. subiungitur, Ut ne quis labori succumbere adfuescat. Videtur ergo cauillare herbam (quod aiunt) quicquam porrigeret in certando: sed alia ratione certamen diuineretur. Tale est quod Lucianus d. 6. libro refert, de pueris in duas partes diuisis, inque loco aqua circumdato pugnantibus, tantisper dum vna pars alteram vsque in aquam compelleret. eo enim pacto nullam potro percutere, aut feriri. Latini sane *Manus dare* dicunt pro eo quod est Victum se fateri. Cicero etiam *Manum tollo* dixit: id quod nos hic χειρ' εκ αμανηται dici putamus: in libro De consolatione, quum morte Tulliola suae a fortuna superatum se fatens. Ced, inquit, en manu tollo. Locus est apud Lactantium lib. 3. cap. 28. Similiter Virg. 12. Aeneid. -- *viciisti & victam tendero* (πιν) hoc

quidem est) *palmas Ausonii videre*. Neque affirmo me rem acutiusse, quod in mentem venit, attuli, κα' ε' πιζα.

Ibid. b. *Alter non auct plus possid. v. altero* Μη μισθω αβροος διαπρω ερατημιν. Διαπρω genituo casu lego, non subscripto. In Apophthegm. μαζοι vti. ut & hic legi possit: μη η' τα προ μιν vti. Ibidem ερατημιν pro ερατημιν. Quorum neutrum quadrat. forsan legendum ερατημιν aut ερατημιν. apud Helychium enim reperio ερατημιν, ερατ. ερατημιν. nisi forte quis legendum existimet ερατημιν. Inisdem Apophth. habetur αιδρασι pro αιδρασι: rectius.

Ibid. e. *Ille quem hortabantur ut audiret quendam qui cantum etc.* Ageilaō in vita eius Plutarchus hoc tribuit: proximum Arigeo, in Apophth. Laconicis.

53. b. *Nos fortitudinis plurimum prestabimus* πολλων. quum debeat esse πινω: quod & sensus requirit, & ita legitur in Laconicis apophth. Lapis mendium retinuit. Rhythmi embato: ri meminit Iliad. & Eustathius.

57. b. *Spendontis* Σπενδοντις. Spendontis habet Lapis. πει δα σπονδων αυτων, dominos verto: ut dominium pro domino positum μετρομικας intelligatur, sicut φιλονης apud Lucianum & alios pro amico dicitur. Domini autem Heilotibus interdixant carminum Terpandri & aliorum vsu, re maxime apud illos habita liberali. Erasmus in Apophth. Lacedaemonum δα σπονδων, filias heriles vertit, concaptiuas scilicet, quarum illi auctoritatem pluri quam nullum victoris fecerint. Quod commentum non cum vocabulo modo, (nam δα σπονδωνος Verba est, seu Domi heri sui edacatus seruus, teste Eustath. in Iliad. x. vnde femininum δα σπονδων, fuerit Serua, non Filia herilis: tamen isdem Iliad. v. adiectiue poni hoc modo neget) sed & sententia Plutarchi pugnat, ostendentis musica, reapprimate liberali, interd. cum ieris fuisse. Ideo capri non poterant eos vel sus cantare, quos ut discerent, a dominis eis non fuerat concessum. Ceterum locus qui de Heilotibus necaris paulo ante ex Thucydide citatur, extat libro quarto, vbi de Brasida in Chalcidicam emissio dicitur.

Ibid. b. *Secundum magnum illum terrae motum* Hunc, & bellum ab Heilotibus vna cum Messenis contra Lacedaemonios gestum, describit Diodorus Siculus lib. 11. vide & Plutarchum in Cimone.

58. a. *Vsq. ad Agin Archidami filium* Is cum Pausania rex fuit quo tempore Lylander Atheniensibus victis, eos ad pacis duras condiciones accipiendas compulit, & bellum Peloponnesi. cum, confecit. vide vitam Lylandri, & Pausaniam. Alius fuit Agis cuius vitam Plutarchus scripsit.

Ibid. b. *Per Alexandrum, vel potius Lylandrum* Quis hic Alexander dicatur, (si modo menda locus vacat) nescio: de Lylandro constat. Fortassis Ceandidem notat, qui se a Pericle est passus corrumpi, & Plutonaeti persuasit ut ex Attica exercitum abduceret. Plutarchus Pericle, & alii. Fuit autem is Plutonaax pater Pausaniae regis, quem modo nominavi. Sed haec est coniectura: non tamen forte omnino vana.

IN PLVT. NVMMAM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum.

60. a. *Atque ab Numae seculo quinque ferme remotum atitibus* Pythagoram philosophum Numae permultis annis posterioriorem fuisse, duobusq; adeo prope seculis (hoc est, annis ducentis) testatur lib. 2. De oratore Tullius: idemq; in praefatione quarti libri Tusc. quaest. ait, Pythagoram in Italia tum fuisse quum L. Brutus reges profligauit: quod non dissentit ab eo quod Pythagoram Linius ait regnante Seruio Tullo primum in Italiam venisse. Dionysius hoc idem ratione Olympiadum demonstrans libro 2. quatuor aetatibus eum Numae posterioriorem fuisse, non rotundo tamen numero, colligit. Plutarchus hic quinque aetates facit, πιντε σφαις, inquit. Videtur autem innuere, id quod inter regni Numae initium, & aduentum in Italiam Pythagorae, qui sub Seruio Tullo fuit, tempus intereidit, annorum circiter 21, ut Aetas (σφαις) triginta annorum intelligatur, quomodo non Homerici tantum Nestoris tres illa σφαις lib. 1. Iliadis a Graecis interpretibus exponuntur: atque adeo ab ipso nostro etiam Plutarcho in Catone C. nortio, vbi de accusationibus eius refert. (nam Ouidius libro 12. Metamorph. fabulam secatatus est, vbi haec Nestor

— *vixi annos bis centum, iam tertia v. vitur e- ras.* sed & apud Plutarchum in libro Cur oracula desierint, ostenditur, triginta annos de Heracliti sententia σφαις (aetatem) esse viti νεαυτης, hoc est, *viginti & iam etiam gignentis.* & quidem huiusmodi περιεγραφε σφαις meminit etiam Diodo-

rus Siculus prope finem lib. 11. Vnde Herodorus non ineleganter centum annos complexam hominis aetate, τρεις σφαις, tres aetates, appellauit: βεξε χλη παρ κτεναι πτω περιουπεντη σφαις, ut ait Eustathius. Quid autem apud Dionysium σφαις sit, non est facile affirmare. arbitror tamen annos eum 25. pro eo intelligere. Nam profecto eius quem dixi libri initio, Romam a Latinis conditam dicens decimasexta post excidium Troiae aetate, εκχρηδεκατη σφαις: mox ait, eam anno ab euerso Ilio quadringentesimo secundo extructam: Sed haec satis.

Ibid. b. *Comparant inter se centum quinquaginta patres* πιντικοντα και εκα πιν. Equidem non video ut hoc verum sit, utque consentiat cum eo quod in Romulo dictum est, centum patres de Sabinis centum prioribus istis adscriptos fuisse: quod idem est apud Dionysium. nam Linius inter regnum penes C. patres fuisse tradit: ut qui Sabinos istos non agnosceret. Dionysius autem ducentis patribus diserte tribuit: quod & hic uelim. non enim 21. sed 20. fuerunt etiam ex Plutarchi, ut diximus sententia.

61. a. *Ut loco Quirini* Hic de modo interregni cum aliis non consentit, neque satis credo verba non esse deprauata.

Ibid. c. *Filius fuit Pomponii* υιος δε Πομπωνιος. Linius l. 40. de lapideis Numae arcis reperit: In altera Numam Pomponium Pōponis F. regem Rom. sepultum esse. Dionysius Halicarn. υιος Πομπωνιος Πομπωνιος, κατ' ονομα Νομαν vocat: Pompili Pomponis

F. nomine Numā. Pomponē Numæ F. infra refert Plutarch.

Ibid. d. *Vndecimo calend. Martias* Sic est & in Romulo. Nec video quid sequutus sit Lopus, xiv. cal. scribens. Quod enim hic *mes Nika mias* dicitur, ibi planius est scriptum *mes iudica*. Est autem non xx. vt Amiotus putauit, sed xxi. dies Aprilis. in Romulo xix. extulit idem.

62. a. *Phryges de Atte* Atys hic alias, apud Suid. Attis. *Αΐσις*. apud Lucianum de Dea Syria, scribitur *Αΐσις*, vnde hic gignendi casu *Αΐσις*. Ex Ouidio, Catullo, alius, & hoc Luciani bello, satis de amore eius & Cybeles constat. Notus etiam Endymionis & Luna amor est. De Herodoto Bithynorum, nihil succurrit.

Ibid. d. *Et defuncto alium deum sepulturam perhibent curasse* Bac. hū nimum, qui Lacedæmoniorum ducem Athenas obfidem iussu honorifice funus facere nouæ Sireni, hoc est Sophocli. autor in Atticis Pausan. Meminit & Plin. 7. 29.

64. c. *Et ministrum in ade Iouis pubescentem puerum dici Camillum* Idem est apud Dionysium lib. 2. & apud Festum in voce Camera, atque lib. 6. in Flaminius Camillus.

Ibid. d. *Qui vocat astuantem civitatem Plato* φληγμαινσαν, lib. De repub. 2.

65. a. *Pythagoram technia captantem* ἰηρη ετα' αὐθρηπων. Lopus videtur *πρηρη* legisse: sed lectionem nostram malo.

Ibid. b. *Tacitam eam nominauit* Græce hoc Plutarchus exponit, *σιωπηλαὶ ἢ νεῖα*. Sed hoc posteriori puto esse mendosum, & *νεῖα* legendum, hoc est Mutam. Nihil enim huc νεῖα, id est, Iuuenis aut Recens.

Ibid. d. *Ab illo Æmiliam quoque gentem patriciis insertam nomen referunt traxisse* nimirum vt Mamercii Æmilii dicerentur. Sane apud Liuium lib. 4. mentio fit Mamercii Æmilii, cuius tres ibi dictaturæ referuntur. Et apud Suetonium in Iulio Mamercus Æmilius eius propinquus nominatur. Ita in initio libri septimi apud Liuium L. Æmilius consul nominatur, cognomento Mamercus. Alii Mamercinum (vt & alibi) legunt: quod probo. Est & apud Diodorum T. Æmilius Mamercus: aut potius Mamercinus.

Ibid. c. *Maxima pars nomen omnium absurdissimum approbant* Etiam Varrouem notat, apud quem hoc est lib. 1. De ling. Lat. Lucanus lib. 1. à posse & facere dictos Pontifices, inuuisse videtur hoc versu, *Pontifices, sacri quibus est permessa potestas*.

66. a. *Abrege Anco Marcio Numa ex filia nepote* Ancum Marcium intelligit, quartum regem Romanorum.

Ibid. b. *Aristionis tyrannidem* Fuit hoc bello Mithridatico, vt cum al. unde tum ex Sylla Plutarchi intelligitur. quod autem sequitur mentio eiusdem belli, ea m. h. ad Vestalem ignem referenda videtur.

Ibid. c. *Succendunt eam scaphis cauatis in aqua* Xyl. vertit, *Eā ad rem instrumentis utuntur quæ σκαφεῖα nominant. sunt autem excavata in modum turbinis reſt anguli*. Atque in hunc locum sic annotat. Meminit Vitruuius lib. 9. cap. 9. horologii scaphii, quod est hemisphærium excavatum: quod genus hodie etiam vsurpatur. Idem cap. 1. lib. 8. scaphion pro vase aliquo rotundo & cauo posuit. Cæterum turbinis siue conii reſt anguli quæ est apud Euclidem lib. 17. definitio, occasionem mihi dedit hunc locum ita vertendi. nam Lopus neque perspicue neque vere extulerat.

67. c. *Vsq. ad decem* Sic & Lopus legit. nam perspicue falsum est in Græco *μέχρι τῆς δέκα*, pro *δέκα*: quod sequentia verba ostendunt, vt aliorum scriptorum testimonia omittam.

68. a. *Siquidem pacis Fecciales arbitri erant* Vellē sane Plutarchum edidisse nobis rationem huius nominis. parum enim de ea constat, præsertim in tanta descriptionis diuersitate. Hic *φειάλιαι* vocantur, in Camillo *φειάλιαι*: in Problematis autem, quæst. 62. *φειάλοι* leguntur, haud dubia menda. Apud Dionysium *φειάλιαι* sunt. Latini codices fere *Fœciales*, & diphthongo habent. Varro à fide & faciendo dictos testatur: à feriendo Festus, quod pacis faciendæ essent autores. Itaque fecciales sine diphthongo scribo. Cum Plutarcho facit Dionysius, nam Liuius sub Tullo demum Feccialium ministerium retulit. Verba autem quibus vsus fuerit Feccialis in indicendo hosti bello, habes apud Gel. li. 16. ca. 4.

Ibid. b. *Fama est* Liu. lib. 5. C. c.

69. a. *Eas peltas ancilia ex figura vocant* Ouid. Fast. l. 3. *ancile vocat* (scutum quod leni versatum leniter aura decidebat) quod ab omni parte recisum est, quemque notes oculis angulus omnis abest. Cr.

70. c. *Locum vero Elicium ab illo appellatum quasi llicium, quod in. w. Græce propitium significet* Xyl. vertit, *Loco nomen inde llicium fuisse impositum*: Annotatq;, Nemp *ωρὸς τῆς λίανς*, quod est

Propitius. Sane Elicium Iouem multo aliter Liuius exponit. Et Ouidius Fast. 3. *Elicium* (inquit) *calo te Iupiter. vnde maiores Nunc quoque te celebrant Eliciumque vocant*.

71. a. *Siquidem compedes terminos esse. si seruarentur, virium &c.* Xyl. vertit, *Nam intelligebat siquidem à limitum vsu sibi cauere, facturum hoc ad suam potentiam firmandam: & annotat: Lopus perperam, si obseruaret, vt & reliqua. Non venit ei in mentem φυλακιδαι media voce esse Vitare, Cætere.*

Ibid. e. *Aqua excepit eos qui in matrimonio essent* in Græco sensum perturbat menda, *ωρελομένων*, quod ad patres referri debebat utiq;, & Lopus eo deceptus, obscure & nullo sensu vertit, *Patribus illos internertentibus, &c.* & ne iudicium quidem factæ à Numa correctionis reliquit. Fuit autem à Plutarcho scriptum *ωρελομένων*, ilque genitiuus ad Numam refertur, quidque is correxerit indicat. Et vero *ωρελομένων*, Exceptio, supra etiam dicebatur de pontificibus: vt *ωρελομένων* sit Eximium habere, seu Excipere. nihil minus quam Interuerrere: qua de re etiam in Antonino nostro monueram. Atque ipse Plut. in Catone philosopho, de tribunatu pl. eius loquens, perspicue ita vsus est *ενα Σιλαιον ωρελομένος δι' δικαιοτημιαν*. & in Antioxerxe de eius cum Parylatide Iustione, qua Mæstabatam eunuchum illa ad eandem traxit.

72. a. *Quem Mercedinum vocant Romani Mercedium* Lopus *μερκεδιον* videtur legisse. Infra in Cæsaris vita vocatur Mercedonius *μερκεδονιος*: quæ lectio videtur verior. Sane Festus quoque annotauit, Mercedonios dici à soluenda mercede.

72. d. *Iunium à tempore anni* X. vertit, *Iunium à Iunone*. sicque annotat: *ωρὸ τῆς ὀρατος*: Lopus pulchre, *ab anni tempore*. Maium à maioribus dictum, Iunium à iunioribus, veniſte refert Ouid. initio 5. & 6. Faſtorum: ne alios autores adducam. Itaque staret lectio *ὀρατος*, quod est Iuuentutis aut Iuuenibus: nisi Iunoni cum Hebe de origine mensis disceptanti, videtur autor accedere. Itaque recte pro *ὀρατος* legas *Ἡρατος*: præsertim quum Maium à Maia dictum audieris, & ætatum nomina simul ple seorsim adducat.

Ibid. e. *Plantæque expiant eo tempore* Xylader vertit, *Mortuis parentant*: legendum dicens *θυνηνίς* pro *φονίς*, non enim (inquit) aut plantis vtebantur isto quidem in sacrificio, aut in honorem plantarum quicquam fiebat: quorum alterum Lopus, alterum Amiota placuisse miror.

73. a. *M. Atilio & T. Manlio* Alii C. Atilium Bulbum vocant. Fuit hoc anno V. C. DXVII. post perfectū primū Punicū bellum. Liuius meminit li. 1. Velleius libro 2. Oroſius libro 4. cap. 12. (qui toto anno clausum Ianum fuisse dicit: Varro l. 4. De lingua Lat. eodem anno & clausum & patefactum) Eutrop. initio tertii, Augustum bis clausisse Ianum, nemp anno DCCXXV. confecto bello Aſtiaco. & iterum V. C. anno DCCXXIX. subactis Hispanicis & Gallicis populis, propter quos referatus fuerat, Dion. lib. 51. & 53. docet.

Ibid. d. *Quam ille non paucis seculis post non dubitauit de re. proferre* Locus Platonis est lib. 6. de Repub. cuius & libro 1. Epist. 1. ad Qu. fratrem meminit Cicero.

Ibid. f. *Mamerci mamercios* Quod sequitur de regum cognomento, facit locum suspectum & obscurum. De Mamercis Æmiliis supra auditum est. Sed Mamerciam gentem, & quidem cognomento regum, nullam etiamnum legi. Marcios reges fuisse Romæ nobiles scio: an vero hic legendū sit *Μαρκίους* pro *Μαμερκίαις*, Marcios, non Mamercios, non satis scio: non enim in promptu dicere est cur à Mamercio statim nomen in Marcia familia mutatum fuerit, quum alioquin tandiu in Æmiliis durauerit. Sane Suetonius ab Anco Marcio genus Marciorum repetit in Cæsare, cap. (vt numerant) 6. Sed & huius ipsius Anci genus Plut. hic & initio Coriolani à Numa repetit: ita tamen vt huic loco id parum videatur mederi. Hæc ego doctiorib. relinquo. Profecto quod statim de Marcii cum Pomptiā nuptiis sequitur, huic videtur refragari sententiæ quam de Mamercis in Marcios mutandis protulit: quum quidem id in confesso esse dicat Plutarchus.

74. c. *Cornelio & M. Bivio* Historia est apud Liuium li. 40. copiosius descripta. Incidit in annum V. C. DXXXII. Numam autem anno Romæ octogesimo primo mortuum constat: quibus si addas quadringentos annos, à Valerio Antiate numeratos, prope centum annis adhuc à summa temporum nostraberis: vt vel Antiatil calculus (quod vix crediderim) falsissimus sit, vel hic pro *παρακοσιών*, Quadringentis, *πεντακοσιών*, Quingentis, legendum videatur: idque vero propius puto. Nam & apud Plin. l. 13 c. 13. scriptum est, libros eos inuentos P. Cornelio, L. F. Cethego, M. Bivio Q. F. Tamphilo Coff. ad quos à regno Numæ colliguntur anni DXXXV.

75. a. *Tullius Hostil.* Vide Val. Max. lib. 3. cap. 4. & 1. 9. cap.

12. Vide & Virg. Æneid. 6. Cr.

Ibid. h. Quo morbo magis ac magis alios infecit, ut fama est, fulmine ieiunio Xyl. vertit, Confirmatque eo magis istam de se opinionem. siquidem traditur fulmine percussus conflagrasse. Annotatque locuta in Græco esse suspectum, & ad diuinandum propositum, ob defectum vocabuli alicuius.

Ibid. e. Ut Saturnalibus una cum dominis Elegans eius rei mentio est apud Horat. u. Satyra septimi libri secundi, & infra in vita Syllæ. Explicatur autem copiose à Macrob. l. 1. Saturn.

76. d. Quid igitur in ere sit inter hæc instituta? &c.) Locus in

Græco est duriusculus, si modo bene habet: & subobscurus: itaque Lapo imposuit.

Ibid. f. Quæcum choro iuuenum &c.) Versus sunt ex Andromache tragœdia: verba Pelei, in Menelaum & Helenam, uxorem eius, Lacedæmoniam, notæ impudicitia, graniter & stomachose inuehentis. Lopus δὲ πρῶτος, Euertere, vertit, quæ sit Relinquere: sic & reliqua. Sophoclis versus asterisco notauit: exponam & emendabo ubi inuenero integros. Credo locum totum mutilum esse. Supra ubi est ἀναπαύμενοι ὁ ἦλιος, facile cuius appareat legendum ἀλλῆς.

IN PLVT. SOLONEM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum.

Quæ ætate Solon vixerit, non est obscurum: quum enim cum Cræso colloquutum & noster, & Herodotus lib. 1. & alii ostendant. Cræsam autem à Cyro, qui regnum Persarum constituit, de bellarum, nemo fere nesciat. Id autem olympi. de LVIII. euenisse, satis ex temporum rationibus constat. & meminit Solinus c. 7. Polyhistoris. Eodem tempore Roma S. r. Tullus regnabat, quod ex Annalibus liquet. Itaque & Cicero, cui in his rebus plurimum tribui debet, vixisse Solonem S. r. Tullo regnante, in Bruto memoriæ prodidit: & post eum Gellius 17. 21. Sane floruisse Solonem olympiade XLVI. Clemens Alexandrinus lib. 1. Stromat. demonstrat. Apparet autem iam ætate prouectiorem cum Cræso colloquutum, ut iuuentus eius à Clemente indicari intelligatur. Itaque quum Suidas vixisse eum XLVII. & aliorum sententia LVII. olympiade dicat, utrunque commodè acceptum cum veritate consentit.

78. e. Omnes enim uno ore ab Exceste de memorant genitum) Ἐξέστητος in Græco est, & apud Suid. Quod moneo propter Lapum, qui (si codex non fallit) diuise ex Exceste legit. Tota quoque periodus de amoribus Solonis & Pisistrati, ab eo est omissa.

79. a. Tum ex eo quod scripsit lege &c.) Hæc in oratione Æschini in Timar. hū, eodem modo & allegatur & explicatur.

Ibid. c. Hand magis est diues) Hi versus habent sententiā haud obscuram, quam & Horatius expressit: Si ventri bene, si lateri est, pedibusque tuis, nil dinitia poterunt regales addere manus. Postremum distichon est obscurum, & si rem acu non tetigi, veniam oro. Nam Lapo etiam ignoscendum hinc arbitror. Distichum Hesiodi cuius paulo post meminit, celebratissimum est ex ἀεργων. Ἐργον δὲ ἐδὲν ὀνειδος, αἰεργὴ δὲ ὀνειδος: id est, Non est turpe laborare: est ignavia turpis.

Ibid. e. Ut qui Massiliam condidit primus) X. vertit, Ut Massalias Massiliae auctor. Sicque in hunc locum annotat: Quod in Græco est ἀραπηθῆς, Lopus ἀραπηθῆς legit, & Observatus reddidit. Idem ego sum sequutus, & Massiliam proprium nomen reliqui. de Massilia autem vrbe eum loqui, ne dubium quidem est. Venit in Mentem ἀραπηθῆς fortassis illud proprium esse nomen: sed nihil habeo certi. Massilia originem copiose Strabo lib. 4. exponit: & à Πραοαεσibus ortam eam vrbe, in Archidamo Isocrates disertè dicit.

81. e. Nam quum animo quidam insiti sint igniculi) Hæc inepte Lopus ad solum Thaletem retulit, quum sint in genere dicta de storgis (vt vocamus) naturalibus.

82. c. Pileatus) πῆλιον ἀπέδημινοι. Lopus Cæno fuerat, vt si πῆλιον leg. 1. Sed nihil est.

Ibid. d. Ad Coliadem) Atticæ promontorium est, viginti à Piræo stadiis. Paus. initio A. ticorum: & Strabo lib. 9. Idem Paus. de Scirade promontorio ibidem.

83. c. Bu sex adduxit &c.) Versus sunt libro Iliadis secundo, Herodotus in Vita Homeris, in Atheniensium honore ab Homero gratias eis agente fæctos dicit. Meminerunt & alii, & Aristot. l. 1. Rhetor. c. 15, & Fabius lib. 5. c. De exemplis.

84. a. Neque enim id orator prodidit Æschines) Locus in oratione in Ctesiphontem extat: vbi quidem consultorem & auctorem huius aduersus Cirræos & Acragallidas belli Solonem, non tamen ducem, refert: historiâ vero satis dilucide ibi exponit. Eadem est in Phocicis Pausaniâ enarrata (ex quo Suid. in Solone et m. indicavit) qui Clisthenem belli ducem nominat.

Ibid. Cylonium scelus) De hoc Thuc. l. 1. & Herod. l. 5. & Cic. De legibus. Cr.

Ibid. Archon) Vide infra in Pericle.

Ibid. Rupto sua sponte filo) κρηλιω Lopus Simulacri vestem: quasi κρηλιω hoc significet. De hoc piaculo vide Thuc. l. 1. Herodot. l. 5. Meminit & Cicero secundo legum.

Ibid. c. Myrone Phlyensi) ἤ Φλυσιος. Φλυσιος autem curia est Ceteropidis tribus, apud Athenienses: quod & ex initio Plutarci in Themistoclis, & aliunde patet, & Stephan. admo. iuit.

Quod annotavi, quia vterque interpretum lapsus hic est: Lopus Phliei F. vertens, Amiotus Phlieisium, quum id sit à Phlieunte Achaia oppido.

Ibid. d. Nonum Cureta) Curetes Iouē enutriuiffe in Creta, ibiq; humasse mortuū ferebantur: iidemq; factorū & rerū diuinarū peritissimi. Quidam eosdem eū Corybantibus faciunt: à quibus Pausanias in Arcadicis dissentire videtur. Sed quid his opus? Lege potius Lactant. l. 1. c. 21. atq; etiā 11. Erat autē Epimenides Phæsto Creta oppido ortus: itaq; ob rerum diuinarum (quam patabant) peritiam, pro nouo Curete habebatur.

85. a. Siquidem Diacriorum &c.) Herodot. Κλειοί eandē rem narrans, Ἵπερακίος vocat: idemq; Πεδῆος (sic enim infra habetur Πεδῆσον, non Πεδῆον) τῶν οὐκ ἐπὶ Πεδῆ, quasi Campestris, Suidas in Πάραλλῃ, Πεδῆσιος nominat: Aristoteles lib. 5. cap. 5. Πεδῆκων, Πεδῆκός.

86. a. Quod solus, inquit, natale cōseruauit) Versus sunt trochaici trimetri catalectici in Græco, idq; genus carminis retinui. Idemque etiam in sequentibus proximis fecim quibus ἔφη, ἴσασι, ἠδὲ, ὁ δῆμιος, cur in ἴφου, ἀϊσῆσι, ἠδὲ, καππεπεφθαῖ commutarim, ratio metri & sensus docent. Hæc quum iam olim scripsissem, oblata est mihi occasio variarum lectionum M. Antonini Mureti, viri longe doctissimi, inspiciendarum. Is lib. 1. cap. 13. Petrum Victorium reprehendit, quod idē fere hoc de loco sensisset quod ego mihi video placuisse. Quid de hoc loco alii sentirent, non indagaram, neque opus esse admodum putassem. Sane meum non est vel excusare Victorium, (non enim caret errore) vel reprehendere Muretum: cum quibus si cōparer, puer profecto sum. Sed tamen illud mei fuit officii, cur ab huius horū versuum lectione dissentirem, indicare: nequid mihi eius auctoritas obesset. Sentio enim illos Solonem reprehensores non id dixisse, debuiffe Solonem vel acceptis quæ hic proponuntur conditionibus: tyrannidem capeffere, (quis enim tam impudens sit, vt hoc alteri consulari, tamen ipse ita perditē sentiat? sed à sese sumpto exemplo, per comparationem innuisse stultitiam Solonis, qui vltro & honeste oblatam tyrannidem respueret: quū non deessent qui certa proposita pernicie eam essent amplecti. ἠδὲ, ἠδὲ, enim prima persona legendum est, non tertiam ἠδὲ: & sunt verba de se, non de Solone loquentis: id quod ratio versus trochaici euidenter demonstrat: nisi frivolum aliquid afferre (qualia sunt alicubi apud Græcos grammaticas à nobis annotata, suoque tēpore exigentur) velis, quod ante ἠδὲ produci contendas. Quamuis ne cum iis quidem magnopere contenderim, qui existimant malorū hominum eam sententiam fuisse, debuiffe Solonē certo proposito exitio tyrannidē adire: nisi metri ratio meam opinionem affereret, alteram euerteret. Non enim insolentes sunt huiusmodi quasi hyperbolica loquutiones, vt illa apud Homerum (libet enim obiter, quia ad animum accidit, rudiorum causa monete) Anchisæ ad Venere: Βυλοιμελω κὴν ἐσθλα, γυῖα εἰκῆα θεοῖσι, Σησιωνῆς δὲ θεῶν ἰέναι δόμοι αἰδοῖ εἶσαο. Et quale tandē illud est Theognidis consilium: Χρηπιὸν φεύγοντα καὶ εἰς μακχῆτα πύδον βάλλειν, καὶ περὶ ἄν Κόρυε κατῆλεσάτων. Nemo enim hoc simpliciter, sed ad exaggerandā rem illustrius dictū ac figurate omnes sentiunt. Quo loco qui βάλλειν pro Seminare exponunt, littus vere arāt. Sed hæc hæc.

Ibid. e. Et ciuium ob asalienum in ne. vt. abducentum) ἀσθενήμων πῶς, ἀρῶρελον γεροντότων πολιτῶν, Etiam absque reliqua fuissent, tamen ἀσθενήμων in finitibus locis, apud Plur. adeo ipsum, ne dicam alios auctores, eum significat, lu quem ius prehensionis est, & qui in vincula abduci ab aliquo impune potest. Ita in Xylandri vita l. x. Spartanorum memoratur, quæ exules Atheniensium ἀσθενήμων ἴσθηβηρετ. Idemque noster autō in Catone M. note de Marcello quaestura collega loquens: Obnoxii ob veretundiam animi, ita vt quibusvis precibus vinceretur, & petitionem recusare vereretur vllam, ἀσθενήμων τῶν ἀσθενῶν πῶς, δεικνύων eleganter dixit. Lopus noster